

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2204

гр. София, 16.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Гражданско дело № 20231110121968 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

Образувано е по Молба вх. №357220/12.12.2023 г. по описа на СРС на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, с която се навеждат оплаквания за неправилно определяне на възнаграждението му по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА с довод, че пресъдено в по-нисък размер, който не съответства на предявените искове.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК насрещната страна не взима становище.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, доказателствата по делото и приложимия закон, намира следното:

Молбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Видно от съдебното решение, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, прието е, че ответникът трябва да заплати на ищеца сторените деловодни разноски за сумата 100 лв. за платена държавна такса. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, при предоставена безплатна правна помощ, съобразно изхода на спора, насрещната страна дължи на разноските за адвокатско възнаграждение, в случая на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“ – сумата 480 лв., във вр. с пар. 2а от НМРАВ. Неоснователна е претенцията на адвоката за сумата още 480 лв., доколкото в договора за правна защита и съдействие липсва индивидуализация кой договор за кредит касае и се счита, че се отнася и двата, вкл. по арг. от гр. дело №24613/2023 г. и др., по което се представя договор за правна помощ със същото съдържание.

Съдът не констатира основание да ревизира своята преценка, съобразно изложеното в мотивите на съдебното решение. Следва да се отбележи, че договорът за правна помощ по своята същност представлява вид на договора за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. от ЗЗД. С договор за поръчка довереникът се задължава да извърши за сметка на доверителя възложените му от последния действия. Договорът е неформален, а писмената форма е за доказване. Доверителят е длъжен да заплати, възнаграждение, ако е уговорено, след изпълнението на възложената работа и отчитането ѝ, съгласно чл.286 от ЗЗД. В този смисъл

и чл. 36, ал. 1 от Закон за адвокатурата, регламентиращ правото на адвоката на възнаграждение за положения труд, респективно за извършена дейност и/или за постигнат резултат. Съдът счита, че няма основание да се прилага различен подход при анализ и преценка за основанието/предмета/ на договора за правна защита при оказана възмездна или при оказана безвъзмездна правна помощ. В двата случая от предметното съдържание на договора трябва ясно и недвусмислено да се посочат страните и предметът на договора, включително в коя хипотеза на чл. 38, ал. 1 от ЗА се предоставя правна помощ и за кои искиове. В конкретния случай подобна диференцияция няма. Ето защо, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Молба вх. №357220/12.12.2023 г. по описа на СРС с правно основание чл. 248 от ГПК на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му.

Препис от настоящото определение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____